

AM.

l. De
losan
leve-
nem
Ezen
tulaj-
tetbe

k.
csak

ro-
agok
kiket
ti.
kem
e, de
zben
brá-
al s
áto-
olja,
osra
por-
ban
min-
ogy
ragy
nem

llen
tul.
i.

ang

ang

a

la-

bület.

KIS IRAP

SEREGÉLYEK. (Lásd a 335. lapon.)

XXXII. kötet, 21. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1887. május 22-én.

MORGÓ BÁCSI.

— Elbeszélés, számos képpel. —

(Vege.)

György ott kint nem is sejté, hogy róla még ilyen szeretettel, gonddal emlékeznek meg. Napról napra busabb lett elhagyottsága érzetében; de annál nagyobb volt az öröme, mikor egy napon Bokros gazda így szólt:

— Egy levelet küldött ide a Kántor Mihály barátom. Neked szól.

György mohón kapta el. Igen, ráismert a Viki irására. Kiszaladt egy csöndes zugba s ott olvasta el. A levél, melyet a kis Viki igen hosszúnak gondolt, így szólt:

»Édes, kedves Györgyöm! Meg nem foghatom, mért nem felelsz arra a levelemre, melyet már oly régen irtam neked. A jó Morgó bácsi azt mondja, hogy bizonyosan nem kaptad meg; de hát azért mégis irhattál volna. Mert ha jó dolgod van is, mint első leveledben izented, elgondolhattad volna, hogy nekem nincs jó dolgom, ha semmit sem tudok rólad. Mióta elmentél, nem is volt egyetlen igazi vig napom, és mindnyájan annyit szomorkodunk, hogy elhagytál minket. A kedves jó mama most már jobban van, de bizonyosan már rég meggyógyult volna teljesen, ha rád nem gondolna; Jolánka meg Vilma alig győzik biztatni; csak úgy boldogulnak, hogy a jó Morgó bácsi segít és mondogatja, hogy bizonyosan meg fogsz még te emlékezni azokról, a kik téged mindig szerettek. Oh, mert az a kedves Morgó bácsi olyan nagyon jó! Én nem értem azokat a pénz dolgokat, de annyit

mégis értek, hogy mamánk nagy bajban volt, hanem a jó Morgó bácsi mindent rendbe hoz és megigérte, hogy ezentul ő fog mindenről úgy gondoskodni, mintha az édes atyánk volna. Tudom, te is szeretnéd őt, ha úgy ismernéd, mint mi. Nem is hiányzik semmi a mi boldogságunkhoz, csak az, hogy te is itt lennél köztünk. A könyveidet és játékaidat én tartom rendben, nincsen semmi hiba, épen úgy fogod találni, ahogy itt hagytad. Csak azt nem tudom, vissza fogsz-e még jönni, vagy pedig olyan jó dolgod van, hogy nem is akarsz visszajönni. Vagy talán szomorú vagy, mint én, a te hű kis Vikid? Látod, ha itt volnál, akkor egyikünk sem volna szomorú. És ha már nem jössz, legalább írd, arra kér igaz szerető kis hugod *Viki*.«

Másnak épenséggel nem lett volna nehéz elolvasni ezt a levelet, de Györgynek ugyancsak nehéz volt ám, mert a szemei könybe lábadtak, ugyancsak törülgetni kellett, hogy valamit lásson. Mikor pedig végig olvasta, akkor aztán valóságosan sirva fakadt. Már akár szégyen volt, akár nem: de biz' ő úgy sirt, mint valami kis gyerek. Szerencsére nem látta senki, hát kisírhatta magát kedvére.

Ezek a könyvek pedig jótékony könyvek voltak: a megbánás!könyei. Mindaz a sok dacz, önzés, mely szívében lakott, elolvadt e könyvekben és tisztán belátta mindazt a rosztat, amit otthon, a kedves szerető családi tüzhelynél tett és mondott. Sőhajtva gondolá:

— Szegény jó mamácskám... és azok a jó testvéreim... nem haragusznak, hanem még hívnak haza. Pedig mennyi bajt okoztam nekik, mennyit haragitotta

őket...
kényezt
mennyi
jót! H
most n
mindny
anyáma
san bet
ficzkó
ki rend
nem tu
mat aka
a párt
nyos kis
tam, es
bácsi...
jött és s
hetyke
datlan v

Er

gondolá
ujra ma
hogy m
megtört
nek...
tam, am

Az

könnyű
zett pap
kellet v
egy kis
lét, mely

»K

irhatom.
megörül
sokat bá
tél level
ledkezet

őket... mikor olyan jó dolgom volt s úgy kényeztetek! Ha most újra otthon volnék, mennyire megtudnám becsülni azt a sok jót! Hivnak is, hogy menjek haza, de most már nem mehetek. Megbántottam mindnyájukat... legelőször kedves jó anyámat, a kit elhagytam, mikor halálosan beteg volt, igazi háládatlan gonosz ficzkó módjára... aztán a jó Jolánkát, a ki rendben tartott és a kinek szigorúságát nem tudtam megérteni, pedig csak a javamat akarta. A kedves Vilma meg mindig a pártomat fogta... hát még ez az aranyos kis Viki! És én egyikre sem gondoltam, csak magamra. Hát az a Morgó bácsi... az mit gondolhat felőlem! Ő oda jött és segített a mama bajain, én pedig hetyke és háládatlan voltam iránta. Háládatlan voltam mindenki iránt!

Erre aztán még nagyobbat sóhajtott.

— Nem mehetek én többé vissza, gondolá tovább. Nem érdemlem, hogy újra maguk közé fogadjanak. Tudom, hogy megbocsátanak hibáimat, de ami megtörtént, az megtörtént. Irok Vikinek... hadd tudják, hogy igazán megbántam, amit tettem.

Az írás azonban itt nem volt olyan könnyű dolog. Nagy ügygyel-bajjal szerzett papirost, tollat és tintát, azután meg kellett várni a vasárnapot, a mikor volt egy kis szabad ideje. Ekkor megírta levelét, mely így szólt:

»Kedves édes jó kis Vikim! Le nem írhatom, ki nem mondhatom, mennyire megörültem a levelednek. Sokat, nagyon sokat bánkódtam a miatt, hogy nem felettél levelemre; azt hittem, mindenki elfeledkezett rólam, még Viki is. De most

már tudom, hogy nem úgy van... leveleid elvesztek valahol a postán, vagy a levélhordónál, mert én még egyetlen egyet sem kaptam meg a mostanin kívül.

Azt írod, édes Vikim, hogy menjek vissza... de hiszen az nem lehet! Érzem, tudom én most már jól, mennyire érdemetlen vagyok arra a sok jóra, melyet otthon tapasztaltam. És ha régi bűneim nem lettek volna is, milyen csúf tettet követtem el akkor, mikor elmentem jó anyám hajlékából, csupa daczból, elégedetlenkedésből! Mondd meg drága jó mamánknak, aztán Jolánkának és Vilmának, meg a jó Morgó bácsinak is, hogy most már nagyon jól tudom, mit tettem; meg is bántam lelkem mélyéből és őszintén bocsánatot kérek. Tudom, meg is bocsátanak, de én azért mégsem mehetek vissza, mert érzem, hogy nem érdemlem én többé azt a sok jót, melyben jó mamám részesített.

Azt írtam neked első levelemben, hogy jó dolgom van. Nem igaz! Akkor még bennem volt a haragos daczoskodás. Azt véltem: csak azért is el kell hittenem, hogy én jobban tudtam gondoskodni magamról, mint Morgó bácsi tette volna. Dehogy tudtam! Jóformán magam sem tudom, mikép kerültem ide és hogy kerültem olyan állásba, a milyenben vagyok. Közönséges eseléd suhancz vagyok, az is jóformán az utolsó a tanyán, nehéz munkát végzek, szegényesen élek. Bezzeg most nem válogatok ám az ételben, nem kívánok czifra ruhát, hanem örülök, ha van mivel jóllaknom és van egy pár vastag paraszt esizmám. De ezt magam okoztam, nem panaszkodom, most már elviselem a sor-

somat. Igyekezni fogok, hogy ebből a nehéz sorsból is kivergődjem szorgalom és kitarítás által és ezzel be is bizonyítsam, hogy csakugyan megjavultam s megérdemlem, hogy bocsánatot kapjak.

Kérdezd meg kedves jó mamánkat, megengedi-e, hogy egyszer meglátogassam? Valamelyik ünnepezen szabadságot kérnék a gazdámtól és bemennék hozzátok. Milyen örömem volna, ha tehetném! Ugy-é te is örülnél, kedves jó kis Vikim? Most is szeretted még a te rossz György bátyádat? Nem kell ám félni, ha meglátogatlak, nem leszek többé olyan kiállhatatlan, mint hajdan voltam.

Csókolj meg helyettem a drága jó mamát, Jolánkát, Vilmát meg a jó Morgó bácsit is, és mondd meg nekik, hogy igazi megbánással gondolok arra, amit ellenük vétettem. És irj nekem mentül hamarabb, mert türelmetlenül várom leveledet. Addig is százszor és ezerszer csókol szerető bátyád *György.*«

Másnap reggel, mikor a vasúthoz kocsizott, föladta levelét.

— Még ma megkaphatja . . . holnap talán felel . . . és holnapután megint kapok tőle levelet, gondolá.

Ez a gondolat egészen fölvidította, úgy hogy szinte csodálkoztak rajta. De a nagy vigásra aztán lassanként még nagyobb szomorúság következett. Elmult a három nap, el négy és öt is, de Vikitől levél nem érkezett. György nem tudta ezt mire magyarázni. Talán mégsem úgy van a dolog, a mint gondolta . . . Elő-elővette a Viki levelét és tizszer is újra elolvasta (Lásd a képet a 325. lapon), mikor egyedül volt kamrácskájában. De a Viki levele

mindig csak olyan barátságosan szólt, mint mikor először olvasta. Így aztán annál inkább elszomorodott, hogy nem kap több ilyen vigasztaló levelet.

A gazda és a felesége úgy tettek, mintha semmit sem látnának, pedig jól látták s Bokrosné asszony így szólt a férjéhez.

— Apjok, ennek a György urfinak a dolga nem tetszik nekem. Most már tulajdonképpen elbusulja magát.

— Az ám. Sejttem is, hogy miért, de hát jól van az.

— Dehogyan van jól. Nekem kezdet óta nem tetszett ez az egész história. Mindig félek, hogy valami baja esik . . . akkor aztán majd adna ám a nagyságos ur!

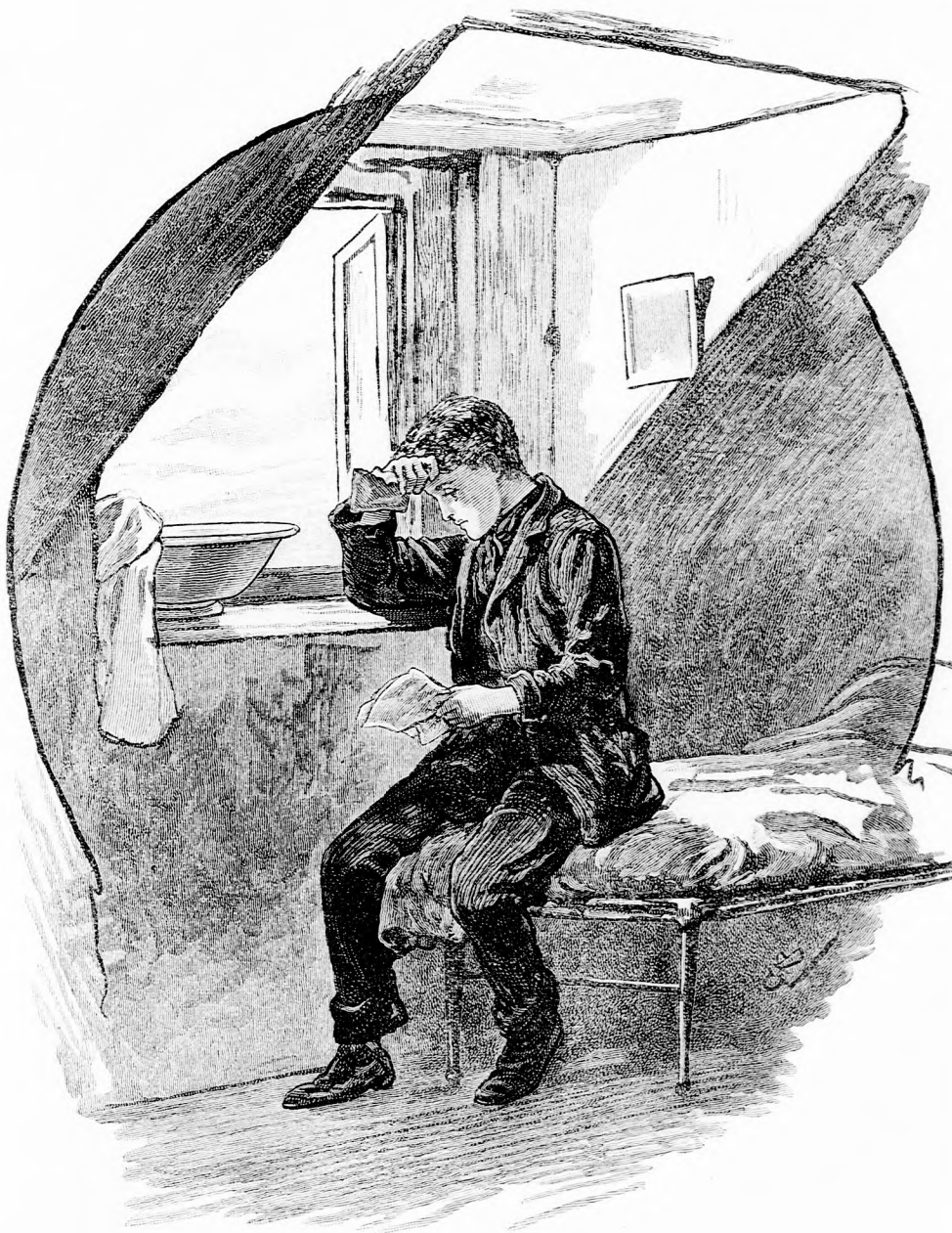
— Csakhogy nem esik semmi baja, van rá gondja az öreg Mátyásnak. Aztán nem is olyan alamuszi fiú, hogy könnyen baja esnék. Az öreg nagyságos ur pedig jól tudja, mit csinál, hát csak bizzuk rá.

— Jól van, jól; de most már elég lehetne. Mondhatom, szeretném, ha már kint volna a házunkból. Szinte szégyenlem mikor látom, milyen nehéz és durva munkát kell itt végeznie, milyen rosszul él . . . nem erre nevelte őt az ő édes jó anyja.

— Ne legyen arra gondunk, anyjok. Mi csak tegyük azt, amit a mi jó urunk parancsol. Ő így kívánja, hát így van. És én tudom is, mért kívánja. És jól gondolta ki, mondhatom. Derék egy fiú ám ez a György urfi, csakhogy otthon alkalmasint egy kicsit rossz utra tévedt, talán mert nagyon is jó dolga volt.

— No, itt most ugyancsak nincs jó dolga!

(Folytatása a 326. lapon.)

...ÚJRA ELÖLVASTA. (Lásd a 324. lapon.)

(Folytatása a 324. laphoz.)

— Nem is akartuk. De itt megmutatta, hogy van benne kitartás, elszántság, és ha valamit megfogad, azt teljesíti, ha még olyan nehéz is. Láttam elégszer, mikor azt hitte, hogy senki sem veszi észre... láttam, mennyire elgondolkozik, elkomolyodik s tudom, mit gondolt ilyenkor. Eszére tért ám most már egészen, mert tapasztalja, mi az, amit oly könnyedén elhagyott. Megemlegíti holta napjáig Morgó bácsit.

— Jól van jól, csak baja ne legyen itt a házuknál.

— Mondom, nem kell félni. És ha baja esnék is, nem mi leszünk az okai. A nagyságos ur kívánta, mi csak azt tesszük, amit ő parancsolt.

György bizonyosan nagyon bámult volna, ha ezt a beszédet hallja, talán ki is talált volna belőle valamit. Csakhogy nem hallotta, nem is gyanított semmit.

Még néhány nap mult és György hiába várta a levelet. Nagyt sóhajtott, aztán bele nyugodott és végezte tovább a dolgait. Eleinte arra gondolt, hogy még egyszer ír, mert Viki talán nem kapta meg a levelet. De aztán, eszébe jutott, hátha Viki csak úgy a maga fejéből írta mindazt, a felelet pedig talán Morgó bácsi kezébe került és nem engedik, hogy újra írjon!

— Meglehet, hogy csak Viki gondolta, hogy már nem haragszunk... pedig talán nem is akarnak megbocsátani... Igazuk van, nem is érdemlem.

Hanem mikor ezt gondolta, mégis nagyon összeszorult a szíve és nem állhatta meg, hogy ne zokogjon.

Egy reggel Bokros gazda így szólt hozzá:

— Gyuri fiam, holnap reggel át fogsz menni amoda a kastélyba és segíteni fogsz a kertésznek. Az uraság három nap múlva megérkezik, szépen rendbe köll szedni a kertet. Kevés a munkás, hát megígérttem, hogy adok segítséget. Tudsz-e valamit a kerti munkához?

— Nem valami sokat... de ha megmutatják, mit csináljak, talán csak elvégzem.

— Magam is azt hiszem. Különbem nem valami nehéz munka: kapálgatni, gyomlálgatni, bokrokat a száraz galytól tisztogatni. Az uraság nagyon sokat tart rá, hogy a kertje takaros legyen, kívált az öreg ur. Már sok év óta nem volt itt, a kastély üresen állt, de most, úgy hallom, itt fog lakni. Hát csak iparkodjál. Ha a kertész megszeret, talán megfogad kertészfiúnak, ott aztán jobb dolgod lesz.

Györgynek ez nem igen volt kívánsága. Persze, kertészkedni sokkal kellemesebb, mint itt nehéz munkát végezni. De nem akarta, hogy uri nép közt szolgáljon... hátha valaki még rá talál ismerni.

— Csak addig ne jöjjenek, míg ott dolgozom... ámbár nem ismernek, eszökbe sem fog jutni, hogy valamikor én is olyan uri gyerek voltam.

Eljárt minden reggel a kastély kertjébe s ott az öreg kertész megmutogatta neki, mit dolgozzék. György nagy kedvvel és pontossággal végezte. Egész öröme telt az új munkában, szinte kedvet kapott hozzá, hogy itt maradjon. Mégis csak kellemesebb itt az uri kastélyban, még ha

nem lakik is bent a fényes szobákban. Hát még azoknak milyen jó dolguk lehet odabent!

Harmadik vagy negyedik napon György épen a kastély közelében kötözte karókhöz a rózsfákat, mikor zörejt hallott a ház felől. A mint oda pillantott, látta, hogy az eddig mindig zárva volt ablakokat nyitogatják.

— Aha! Megjött az uraság. Valami kis leányformát látok ott az ablakban... egész olyan, mint a kis Viki. Jobb lesz, ha nem látnak... megyek amoda hátrább dolgozni... Nagyon szurtos, piszkos vagyok.

Össze szedte a szerszámaikat és megindult; de egyszerre gyors lépteket hallott a háta mögött és egy jól ismert, kedves hang kiáltá:

— György! Kedves György!

Még el sem gondolhatta, mit jelent ez, már a nyakába ugrott valaki és össze-

vissza ölelte-csókolta, nevetve is, zokogva is hozzá.

— Viki! Lehetetlen! Te vagy az? Viki... a kedves kis Viki!

— Persze hogy én vagyok. Hát ki volna más?

György majd hanyatt esett örömeiben és csodálkozásában.

— De hát hogy kerültél te ide? És... és hol van a... a mama... és a többiek?

— Jőjj csak velem, értted jöttem.

György nem igen tudta, mi történik vele. Viki kézen fogta és szinte futva vezette. Egyszerre csak bent voltak egy szép szobában és ott volt a mama, Jolánka, Vilma és Morgó bácsi. És mindnyájan olyan barátságosan néztek, mintha nem is haragudnának. György odarohant a mamához s térdre borulva, mondani akart valamit, de nem tudott... elfojtotta szavát a zokogás. És aztán mindnyájan versenyt zokogtak.

Hanem Morgó bácsi végre megszólalt:

— No, a sirásból elég volt. Nem azért jöttünk ide, hogy sirdogáljunk, hanem hogy örüljünk a megtért bünösnek. Mert jól tudom én, hogy György nem a régi György többé.

— Nem, az nem vagyok többé! szolt György szilárdan és komolyan. És ha meg tudnának bocsátani, megmutatnám, hogy ezentul soha sem lennék önző, háládatlan.

Persze hogy megbocsátottak és György nem tért vissza többé Bokros gazdához. Lassanként azt is megtudta, hogy tulajdonképen először sem a maga eszéből került oda, hanem Morgó bácsi küldte oda kemény leczkére. Mert a mikor Morgó bácsi látta, milyen oktalan dolgokat forgat György a fejében, elhatározta, hogy rá hagyja, hanem egy ügyes, hű emberével vigyáztatott rá. Ez volt az a véletlenül utba akadt jó barát, ez hozta el Györgyöt ide Bokros gazdához, a ki nem volt senki más, mint Morgó bácsi egyik jószágán a

régi hű majoros; ez is megkapta az utasítást, mikép kell György urfival bánni s minden másod-harmadnap jelentést küldött. Most tudta csak meg György, hogy mikor ő elhagyottnak hitte magát, mindig gond volt reá. Belátta, megértette, miért történt ez. És hálásan oda sietett Morgó bácsihoz s nyakába borult a jó öregnek.

— Igy már jól van, kedves fiam, szólt Morgó bácsi. Atyád legjobb barátom volt.

Megigértem neki, hogy gondom lesz fiára. Tehát úgy tekints, mint atyádat, és ha érdemes lesz rád, én is fiamnak foglak tekinteni.

György a kiállott kemény leczke után nem kívánczolt több ilyen kaland után. Hiven követte Morgó bácsi tanácsait, szorgalmas, szerény, figyelmes és jó fiu lett s derék ember vált belőle, kit mindenki becsül és szeret.

A MAJÁLIS.

— Beszélyke. —

VÉGE ennek a kis történetkének a majálison történt, de hát nem kezdhetem mindjárt a végén, ugy-e? Kezdem inkább az elején, az pedig több héttel a majális előtt történt, épen akkor, mikor a husvétü szünidő után

a leányok visszaérkeztek a nevelő intézetbe.

Örültek mindnyájan a pihenőnek, de örültek annak is, mikor újra együtt voltak és elmondhatták, ki hol járt, mit csinált a szünnapok alatt. Volt mit elbeszélni mindegyiknek a vidám multságokról, csak a kicsike Lórika nem mesélhetett semmit, mert ő az ünnepnapokra is ott maradt az intézetben. Félárva volt, ma-

mája meghalt, atyja pedig nem viselhetett rá naphosszat gondot, azért adta az intézetbe. Itt a legkisebb növendék volt, még csak ugy félig-meddig tanulatott, a nagyobbak pedig mindnyájan dédelgették a kedves kicsikét, ő volt valamennyinek a kedvence. Hoztak is neki mindenféle apróságot, esemegét, husvétü ajándékot, aztán meséltek neki vidám történeteket, különösen Zsófiika, ki körül-

belől a legnagyobb volt az egész caapatban.

Egyszerre azonban kocsi zörgés hallatszott s mindnyájan a tágas udvarra nyíló ablakhoz siettek.

— Uj társat kapunk! szólt Zsófiika. Nézzétek, most száll ki a kocsiból.

— Az ám... ugyan miért jön most, mikor a tanév felén tul vagyunk? kérdé a szelid Juliska.

A MŰÉRTŐ RISKA.

— Hat képpel. —

Ül a piktor a szabadban,
Festi a vidéket.

»Rég festettem, — szól mosolygva —
Ilyen csinos képet!«

viselt.

mindj

neken

Nézzé

ked.

nyosan

akarja

ennek

haszná

az ig

engedi

dást.

—

készül

hogy

kedves

retni f

— A

Nem

telt b

növend

nagy k

Már n

ányka

és igen

viselt.

rátartós

zavarod

került.

félénk,

hanem

Beszélni

is várta,

sék. Meg

a neve. I

ahhoz va

— Majd megtudjuk... talán nem jól viselte magát ott, a hol eddig volt.

— Ugyan, Zsófia, miért gondolsz mindjárt rosszat?

— No, hiszen nem mondom... de nekem így első látásra nem tetszik. Nézzétek, milyen feszesesen-begyesen lépked... és mennyi ládát hozott... bizonyosan mind tele van a ruháival; meg akarja mutatni, mi mindene van. No, ennek itt nem sok hasznát fogja venni, az igazgatónő nem engedi a parádészkodást.

— Hát ha nem is készül rá? Meglehet, hogy épen nagyon kedves leány és szeretni fogjuk.

— Annál jobblesz.

Nem igen sok idő telt bele s az új növendék belépett a nagy közös terembe. Már nagyocská leányka volt, csinos is és igen finom ruhát viselt. Meglehetősen

rátartósan lépett be és egy csöppet sem zavarodott meg, mikor annyi idegen közé került. Az már bizonyos, hogy nem volt félénk, nem is vonult szerénykedően félre, hanem mindjárt szóba állt társaival. Beszélni pedig, úgy látszik, szeretett, nem is várta, hogy erről vagy arról kérdezzék. Megtudták mihamar, hogy Kornélia a neve. Igen is, Kornélia; úgy kell őt hívni, ahhoz van szokva, nem pedig afféle közön-

séges módon Nellinek, mert ez csak a szobalánynak való. Ő pedig egyetlen leánya gazdag szüleinek, eddig nem is volt nevelő-intézetben, hanem otthon tanult, volt nevelőnője, voltak mesterei, de most a nevelőnő nagyon beteg lett, a mama nem akar helyette mást fogadni, mert nagyon szereti, s ezért arra az időre, a míg a nevelőnő meggyógyul, ide küldte Kornéliát az intézetbe, hogy el ne maradjon a tanulással.

— No, azt hiszem, hogy itt nem sok tanulni valóm lesz, mert a nevelőnő mondta, hogy sokkal előbbre vagyok, mint a mely osztályba kerülök. Így legalább könnyen kiállom azt a pár hónapot, a melyet ebben a börtönben kell töltenem.

Ezt mind ugyan- csak hányaveti módon beszélte. Zsófia és egy pár nagyobb leányka titokban össze nézett

és mosolygott; de a kisebbek annál inkább megbámulták az új társat, a ki olyan gazdag, sokat tud és csak úgy félvállról beszél az egész intézetről. Még inkább megszerették, mikor kiszedte a ládából holmiját s legelőször is tömérdek jó csemegét, melyből bőkezűen osztogatott mindenkinnek. Egész kis csapat volt aztán körülötte, örvendve a Kornélia barátságának és világlátott tudományának. Mert

*S boldogan belé nyugodva
A sikerült mübe,
Ujságlapot olvasgatva
Lefekszik a föbe.*

Kornélia mindent tudott, mindent látott és már szinte a félvilágot beutazta.

— A nyáron majd fürdőre megyünk, de még nem bizonyos, hova. Talán elmegyünk a Kárpátvidékre, ott tavaly is nagyon jól mulatunk Balaton-Füreden.

Zsófiika nagyot nevetett, de még többen is a nagyobb leányok közül, s még a szelid Juliska sem állhatta meg, hogy így ne szóljon:

— De ugyan már hogy lehettél volna a Kárpátok közt Balaton-Füreden, mikor ez egy nagy tó partján van a Dunántul?

— Ugy mondtam? szólt Kornélia minden zavar nélkül. Megbotlott a nyelvem... a ki sokfelé jár, könnyen összetéveszti a neveket. Persze, hisz a Tátrában csak Tátra-Füreden lehetünk... az nagyon szép hely, egy egész hónapig voltunk ott.

A kisebbek természetesnek találták ezt a magyarázatást, de Zsófiika nem igen volt meggyőződve, hogy mind igaz, amit Kornélia beszél s mikor ketten voltak Juliskával, nevetve mondá:

— Fogadni mernék, hogy nem volt se Balaton-Füreden, se Tátra-Füreden, csak úgy kérkedik.

— Azt már mégsem hihetem. Csakugyan eltéveszthette a nevet... az megésik. Nem kell mindjárt olyan rosztat gondolni.

— Oh te kis szent! Hiszen én azért nem gondolom valami rettenetes gonosztevőnek, felelé Zsófiika nevetve. De azt már tudom, hogy ugyancsak hetvenkedő és elbizakodott.

— Most meg már ezt fogod rá! Pedig az látszik, hogy sokat tud, sokat látott és bizonyosan többet is tanult, mint mi. Majd meglátod, mindnyájan elmaradunk mögötte a lezckénél.

— Majd megvállik. Ő azzal dicsekszik, de én azt nem tartom olyan nagyon bizonyosnak. Hiszen megtudjuk, ha rákerül a sor a dolgozatokra. Szóval győzi; megvárjuk,

győzi-e tettel is?

Az bizony hamar kiderült. Nem lehetett tagadni, hogy Kornélia már sokat tanult, gyors felfogása és jó emlékező tehetsége is volt, de mindent nagyon felületesen végzett. Semmit sem tanult meg igazán, annyit meg mindenféleből tudott, hogy parádézhatott vele olyanok előtt, kik még keveset tanultak. Hanem az is igaz, hogy általában inkább jószívü

*Egyszerre csak tehénke jő,
Olyan riska fajta —
És a festett zöld gyepecskét
Kedvvel nyalja-falja.*

volt,
a les
Zsófi

olyan
legok
lehet
be, ho
még r

I
amit
látták
nyájan
Korné
ugyan
bet ta
ról, m
volna,
mások

ták az
Korné
ságból
igazi s
is min
volt se
kinek
Tanács
tett, ut
oly kés
ban, ho
valjon
kin seg

L
bizta a
az eset
kellett
tanács
tek az
dolgoza

volt, s ha kényeskedett és dicsekedett is, a legtöbben mégis megszerették. Még Zsófi is akárhányszor így szólt :

— Ha ez a Kornélia nem volna olyan dicsekvő és követelőző, hogy ő a legokosabb, legtudósabb, akár szeretni is lehetne. De mikor mindig maga bizonyítja be, hogy milyen ok nélkül dicsekszik és még másoknak is bajt okoz vele.

Ebben igaza volt Zsófikának, mert amit ő már belátott, azt a többiek nem

látták be mindnyájan oly hamar.

Kornélia csakugyan sokkal többet tartott magáról, mint kellett volna, ennek pedig mások is megadták az árát. Mert Kornélia már hiúságból is, de igazi szivességből is mindjárt kész volt segíteni, akár kinek volt baja. Tanácsolt, segített, utba igazított

oly készséggel és annyira bizva magában, hogy eszébe sem jutott megfontolni, vajjon ő maga jobban tudja-e, mint az, a kin segíteni akar.

Lett aztán ebből baj! Malvina rábizta a rajzát, hogy egy kicsit kijavítsa, s az esett meg, hogy a rajzot egészen el kellett dobni; Herminke a himzéséhez kért tanácsot s úgy járt vele, hogy tönkre tettek az egész munkát. Hát még az írásbeli dolgozatokért hányan kaptak pirongatást,

büntetést!... mert Kornélia segített az elkészítésöknél. Egyik-másik aztán Zsófikához szaladt segítségért keresni, de sokszor már úgy el volt rontva a dolog, hogy épséggel nem lehetett segíteni.

Hát még mikor szindarabot játszottak! Az igazgató volt a főrendező, kiválasztott számukra alkalmas kis szindarabot, aztán arra került a sor, kik fognak játszani.

— Én mindenesetre akarok játszani, szólt Kornélia.

Oh, nekem abban nagy gyakorlatom van, otthon százszor is játszottunk szindarabot. Mennyit tapsoltak!

Ilyesmivel egyik növendék sem dicsekedhetett, rá bízták tehát a főszerepet. A próbánál, az igaz, nem igen látszott, hogy Kornélia valami nagyon gya-

korlott volna az effélében.

— Oh, az semmi, mondá. Csak nem fogom magamat azzal megerőltetni, hogy már a próbán is úgy játszam, mint az előadásakor? Hallhattátok már, hogy az igazi színész csak akkor tud igazán játszani, ha sok néző előtt áll.

Az ünnep estéjén volt is sok néző az intézet nagy termében, hanem úgy látszik, ez a szép társaság nem olyan volt, a milyen előtt Kornélia igazán játszani

„Ejnye! ... szedte vette, buta,
Otromba állatja!
Fakad ki a művész, s botját
A riskára fogja.

tudott volna. Mert amint kilépett a kis szinpadra és látta a sok vendéget, megzavarodott, elfelejtette a mondókáját, fonákul beszélt a sugó után, zavarba hozta a vele együtt játszókat, mindnyájan kiestek a szerepökből, hebegtek, kapkodtak és a függőnyt hirtelen le kellett bocsátani, — az előadás csufosan megbukott.

Ezen már aztán igazán boszankodtak, szégyenkeztek mindnyájan s ugyan csak elővették

Kornéliát, ki a bajt okozta. Nagy szégyenkezésében és a sok szemrehányás közt Kornélia ezuttal megvallotta, hogy biz' ő életében csak egyszer próbált ilyen játékot, akkor is csak a szülei és rokonai előtt és igen kicsi szerepben. Nem esoda, ha belesült annyi idegen látára.

Lassan - lassan belenyugodtak s félig-meddig el is felejtették. Kornélia eleinte szerényebb és komolyabb is lett, de aztán megint csak bele esett a régi kerékvágásba. Egészen addig, míg az a majálisi kis história történt.

Gyönyörű májusi nap volt, mikor kocsikon kirándultak az erdőbe. Az igazgató is velök volt és gondoskodott minderről, amire a szeles fiatalság nem gondol.

Nemcsak nagy kosarak voltak tele mindenféle jó étellel-itallal, csemegével, hanem ott volt a sok köpönyeg, nagy kendő, esernyő is, mert az ilyen tavaszi időjárásban nem lehet megbizni.

Jókedvűen folyt az erdei multság. Ebédeltek a gyepen, raktak tüzet, másztak fára, szedtek vad virágot, futkostak, kergetőztek, játszottak, csak úgy zengett bele az erdő. Nincs annál kedvesebb, mint

tavaszkor kint járni az erdőben.

Már az ozsonnán is tul voltak, mikor az igazgató így szólt:

— Gyermek, most már ne nagyon futkossatok, mert nem sokára indulunk haza felé. Nem szabad fölmelegedve kocsira ülni.

— Most már csak virágot fogunk szedni.

Szedtek is, de nem igen voltak meglegedve az-

zal, amit találtak.

— Persze, itt nem találunk, szólt Kornélia. De én tudom, hol találhatnánk eleget. Jártam én itt sokszor... van itt egy völgyecske, ott egy patak folydogál, annak a partja tele van nefelejts virággal. Menjünk oda!

— Igen, de az igazgató mondta, hogy nem sokára indulunk.

*A tehénke sem számár ám,
Hogy az ütést tűrje —
Felökléli a piktort, s ez
Lefordul a fűbe.*

— Oh, addig megjárjuk tizszer is. Közel van, én meg itt jól ismerem az utat.

Megindultak és gyorsan mentek tükön-bokron keresztül. Sokáig mentek, de a patakhöz csak nem jutottak.

— Én nem megyek tovább, szolt Zsófi. Utoljára még eltévedünk. Menjünk vissza!

Néhányan vissza tértek vele, de négyen vagy öten Kornélia mellett maradtak és tovább mentek. És az történt, amit Zsófi előre mondott: eltévedtek a nagy erdőben. Utoljára Kornélia is ijedezve vallotta meg, hogy nem tudja merre járnak. Szerettek volna visszatérni, de csak még inkább bele tévedtek az erdőbe, pedig már esteledni kezdett. És ez még nem volt elég, hanem nagy zivatar is tört ki, a

villám csapkodott a fába, a zápor zuhogott s ők ott zokogtak, bolyongtak kétségbe esetten. Utoljára már nem bolyongtak, mert köztök volt a kicsike Lórika, a ki nem bírta tovább a fáradságot s félig eszméletlenül rogyott össze. Ott találták őket az emberek, kiket az igazgató főfogadott a fölkeresésökre.

Másnap az intézetben éppen nem olyan vidám kedv volt, mint szokott lenni egy-egy jó mulatság után. És harmadnap

még kevésbé, mert kitünt, hogy a kedves kis Lórika halálosan bele betegedett az éjjeli kalandba. Az orvos nem merte biztosra ígérni, hogy megmentheti... meglehet, hogy szegény kicsike belehal.

Senki sem szolt Kornéliának, de jól látta ő, hogy mindnyájan csak egyet gondolnak: ha a szegény kicsike meghal, Kornélia lesz az oka. Ez már aztán győzött minden hiúságán, dicsekvő kedvén, szegyenkezve, de most már őszintén beismerte

a hibáit, melyeket végre belátott. Megvallotta, hogy szülei gazdagok ugyan, de éppen azért küldték az intézetbe, mert otthon a nevelőnő nem boldogult vele... hogy a tanulással nem voltak megelégedve; le akarták szoktatni a hivalkodásáról... abban az erdőben csak egyszer járt, akkor is nagy társasággal; oda sem figyelt, merre jár-

nak... de ő mindennel kérkedni akart s annyi bajt okozott!

Igaz bűnbánata jeléül azt kérte, hogy ő lehessen a szegény kis beteg ápolója. Ezt megengedték, és minden szabad idejét ott töltötte Lórika mellett, nézte sulyos szenvedését. Sokig tartott, hogy remegnie kellett a kis beteg életeért; de a Gondviselés bizonyosan látta a hibás megtérését és nem akarta, hogy Kornélia egész életén át olyan szomorú emléket

»A képeket tönkre nyalta,
S megöklelt hegyébe!...
Festegetni sohsem jövök
Többé e vidékre!«

hordjon a lelkén, hogy egy ártatlan kis leány halálát okozta. Lórika meggyógyult, — és ekkorra Kornélia is teljesen kigyógyult hibájából.

Most is ott van a nevelő intézetben, de nem a régi többé, hanem igazán kedves, derék leánya, őszinte, szerény, iparkodó és nagyon hiszem, hogy ilyen majális kaland többé nem fog soha megessni rajta.

A KÉT NYUL.

—Állatmese.—

Stár bozótban rejtőzködve rágicsálta a füvecskét Tapsifüles, az öreg nyul. Ismert ő annál jobb csemegét, de hát be érte ezzel is, mert volt rá oka.

De nem érte be Ugrifüles, a fiatal nyul, ki éppen arra sétált.

—Tapsi bácsi, ugyan mit rágicsálja ezt az izetlen rosz füvet! Jöjjön velem, tudok én sokkal jobb csemegét.

— Hol?

— Nem messze innen. Az erdő szélén gyönyörű káposztás van.

— Ismerem. De oda nem megyek, és neked is tanácsolom, hogy ne menj oda.

— Ugyan miért?

— Azt a magad esztől is kitalálhatnád. A gazda nagyon őrzi a káposztáját, könnyen érhet ott valami veszedelem.

— No persze! Ettől ugyan nem félek. Van ám jó szemem, meglátom messziről a veszedelmet, és van még jobb lábam: úgy elfutok, hogy azt sem tudják, merre tűntem.

— Nem úgy van az, fiatal barátom. Az ember elől nem ment meg sem a jó szemed, sem a gyors lábad. Hígy nekem és ne menj.

— Már pedig megyek, nem mondok le a jó csemegéről. Tudom én, miért beszél így Tapsi bácsi. Irigylő tőlem a jó falatot, mert maga már nem merhet oda menni, rosz a szeme, rosz a lába. De én megyek.

— Hát csak menj. És ha visszatérsz, majd mondok neked egy jó tanácsot. Ugy hiszem, akkor majd el fogod himni.

A fiatal Ugrifüles gunyosan nevetve sétált odább egyenesen a káposztás földre. Nem látott semmi veszedelmet és jóízűen kezdte rágicsálni a káposztát, nem gondolva többé semmi egyéb. Hanem egyszer gyanus zajt hallott s fölpillantva, majd holtra ijedt. Mert embert látott, a ki éppen lövésre emelte puskáját.

Ugrott ám Ugrifüles esze nélkül s ugyan e pillanatban eldördült a lövés. Ugrifüles azt hitte, hogy vége van, mert a bal fülében sajgó fájdalmat érzett. De a lövés nem találta jól, csak egy pár sörétet kapott, tudott futni és el is menekült. Vértett ugyan és reszketett, de mégis visszajutott a sűrűségbe, hol az öreg Tapsifüles még mindig nyugodtan majszolta a füvet.

— No's, jó volt a káposzta? kérdé szeliden.

— Oh, hagyja el Tapsi bácsi! Hiszen látja, hogy vérzik a fülem... ki gondolta

volna.
borzas

ta
kozni.
fogsz
tanács
fürges
haszn
bajba

STT
ne

monda
van. E
van, a

H

itt lep
harag
a társ
gók, n
szeret

ért me
vigan

vagyu
gosan

kedni
a lár
szereti

igen v
hogy n
sem ig

I

nem
Haner
csöt,

is kies
sokat

azért
ozsonn
ha mi
mölcs
s ezek
mölcs

volna, hogy azok a csuf emberek olyan borzasztó szerszámmal járnak!

— En is gondoltam, te is gondolhatad volna. Csakhogy nem akartál gondolkozni. En sejtettem, hogy ilyen formán fogsz járni, s mostanra hagytam ezt a jó tanácsomat: ne hidd, hogy erő és fiatalos fürgeség magában elég, ha okosság nélkül használjuk. A legszebb tulajdonság is bajba kever, ha ész nélkül használjuk.

SEREGÉLYEK.

(Képpel a czimlapon.)

ITT VAGYUNK mi is, akár tetszik, akár nem. Persze, sok kis olvasó azt fogja mondani: »Bánom is én!« Pedig nem úgy van. Fogadni mernék, akárhány kis torkos van, a ki nem szereti, hogy itt vagyunk.

Ha csak mi ketten volnánk, a kiket itt lepingálva láttok, akkor talán nem haragudnátok. De mi seregélyek szeretjük a társaságot. Nem vagyunk olyan duzzogók, mint holmi durczás gyermek, a ki szeret félrevonulni, mert minden kicsiségért megneheztel. Mi vig népség vagyunk, vigan pedig csak úgy lehetünk, ha sokan vagyunk együtt. Azért tehát atyafiságosan nagy csapatokban szoktunk röpkedni s ha valahol lebecsátkozunk, ott a lármánkat meghallják messzire, mert szeretünk hangosan csevegni s egyik sem igen várja, míg a másik befejezi. Hallom, hogy mikor sok gyermek van együtt, azok sem igen tesznek máskép.

De a lármás voltunkért még talán nem haragudnának ránk az emberek. Hanem sajnálják tőlünk azt a kis gyümölcsöt, amit megeszünk. Azt mondják, nem is kicsi az, hanem sok, mert sok seregély sokat elpusztít. Meglehet, hogy igaz, de azért mégis csak marad még nektek is ozsonnára való. Sokkal kevesebb maradna, ha mi nem volnánk. Mert a meddig gyümölcs nem érik, rovaron, hernyókon élünk s ezek elpusztításával megvédjük a gyümölcsfákat. Már ez pedig csak érdemel

egy kis jutalmat, ugy-e? Ettől nem is riasztgatnak el az emberek, de bezzeg, mikor a jó édes gyümölcsöt féltik, akkor közénk puskáznak. El is röpülünk, csak-hogy vissza is térük.

De nem elég, hogy ránk puskáznak, még elevenen is elfogdosnak és kalitkába zárnak, aztán tanitanak beszélni. Mert ez a mi legnagyobb nevezetességünk, hogy megtanulunk szavakat kimondani, mint az ember. Ebben nem sok madár atyánkfia versenyez velünk. Már csak ezért is megérdemeljük, hogy kiméljenek, mert sok derült órát szerzünk a tudományunkkal gyerekeknek, öregnek.

Azért, ha a kezetekbe akad egy-egy pajtásom, ne bántsátok, hanem eresszétek szabadon.

SZÓREJTVÉNY.

- 1—17. Tizenhét betüből állok
S ezt ohajtja mindenik.
12, 11, 13. Ez az embernek a része
S fennen hordja némelyik.
5, 4, 6. Ha ezt mondog, fintorgatod,
14, 15, 10, 17, 2, 12. S ily szervnek is nevezik.
1, 3, 3. Imádkozunk beálltával,
S ha 16, 2, 12, 6. jó szemünkre,
17, 12, 5, 12, 14, 15, Hogy ezt háritsa el tőlünk
A jó Isten örökre;
16, 8, 9. És hogy e fölött lebegjen
Angyaloknak serege.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXXII. köt. 17. és 18-dik számaiban közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Tripolszky Mariska és Gábor, Varga Zsigmond, Jeszenszky Elek, Merényi Kornél Leó, Geiger Jenő.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Mikes Bandi. Abban bizony aligha nincs igazad, hogy a városerdei és margitszigeti hőforrások hasztalanul előmlő forró vizeit jobban kihasználnák az élelmes amerikaiak, ha volna

nekik. — **Kramer Emil.** Az egyik megjelen. — **Frollo Dezső.** Lenau Miklós, híres német költő, bár Magyarországon született, csak a német nemzet dicsősége marad, valamint a francia Erekmant (aki a nem kevésbé jeles Chatrian barátjával együtt írja munkáit) nem követelheti vissza Németország. Annyi igaz, hogy Lenau nagy szeretettel énekelte meg halhatatlan versekben az ő szülő hazáját. — **Büchler Margit.** Még ha a közölhetőség színvonalán állna is fordításod, a tartalma ellen van kifogásom, mert a lepkefőgő fiuk kegyetlensége nem sorsszerűen szükséges halála annak a szerencsétlen pillangónak. Elég baj neki szegénynek, hogy kedvező esetben is gombostűre feltűzve vergődik, amíg végre megváltja gyötrelmeitől a halál. A verses sorokban sem méret, sem esés, a rimeit meg ilyenek: »menekülni, ejteni, játszani, üldözni«. Nehány sikerültebb sora azonban van, amelyekből azt látom, hogy idővel jobb is fog telni tőled, ha megismerkedel a versírás törvényeivel. Az, hogy bátyád régebben tartozott s kis öcséd most tartoznak a »K. L.« olvasói közé, nem jogczim arra, hogy művecskéd napvilágot lásson. Erre nézve csak egy a jogczim: az, hogy jó legyen. Üdvözöllek. — **Székely Sarolta.** Köszönd velem azt is, amelynek alapeszméjét fölhasználtad. — **Velesov Gizella.** Nálam semilyen mesés-könyveket nem lehet megrendelni, mert nem vagyok könyvkereskedő. Igen szép mesés-könyveket adtak ki a következő czégek: Athenaeum, Eggenberger, Franklin, Légrády testvérek, Révay testvérek, Singer és Wolfner, valamennyi Bpsten. Ezek kérésedre mind szívesen megküldik a kiadványaik jegyzékét. — **Gross Sándor.** A levelező lapodon küldött feladványra a dinnyési postamester annyi és oly fekete billogokat csapott rá, hogy kéziratod olvashatatlanná lett. — **Grötschel Paula.** Több a pajkoságnál, sőt már szinte gonoszság, hogy más valaki visszaélve a neveddel, szerez neked keserűséget, nekem bosszúságot és bajt, akinek jóhiszeműségével visszaéltek. — **Zay Albertina.** Szívesen fogadlak hugocskáddal egyetemben a »Kis Lap«-nak nyáron zöldelő lugasába, télen vígan pattogó kályhája köré. Hallottál már valamit az írói álnevek felől? Bizonyára. S így kérdésedre megkaptad a választ. Hát a hugocskádnak mi a neve? — **Fuchs Irén, Schwarcz Berta és Irén.** Az egyik rejtvényt átdolgozva kiadom. Pénzen s bélyegen kívül egyebet nem gyűjtök jótékony célra. Most a haza nagy részében dühöngött tűzvész által tönkre jutott virágzó városok és községek inségesei felé fordul ország-világ részvéte. — *Több rendbeli elbeszélést, rejtvényt, stb., melyet itt egyenkint elő nem sorolhatok, egy s más okból nem közölhetek.*

BÜNTETÉS.

W. M. és J., S. Ö. és E. leveleit, melyek rongyos szélű papírosra vannak írva, tekintetbe nem vehetem.

F. b.

Jótékonyság.

A Halmi és Tihanyi árvák, a szegény beteg gyermekek kórháza, a bölcsőde s számos felebaráti célok javára sok ezer forintot adakoztak már az én kedves és kegyes olvasóim az ő szeretett „Kis Lap“juk révén. Sok könyvet töröltek le az ő kis kezeikkel, sok özvegy édes anyának szereztek már vigasztalást, sok árvának segítettek már biztosítani a jövőjét, anélkül, hogy erre valaha külön felszólítottam volna az én lü apró népem, mely mindig a saját jó szíve sugallatát követve, szívet megtakarított s nélkülözhető jüllérével az inség és bánat enyhítésére. Most, hogy a szép Eperjes, a virágzó Nagy-Károly, a boldog kis Toroczkó, s a szorgalmas Ruszkabánya lakossága kezét tördelve áll meg szorgalma műveinek füstölő romjai felett: már is jönnek az én fiacskáim, lánykáim s hozzák a szeretet és könyörületeség adományait. Mélyen meg vagyok felőle győződve, hogy szívetek szerint cselekszem, ha a bármely egyéb célra beküldött pénzeket a leigetek fölségelésére fordítom. Az adakozások méltányos szétosztásáról valamennyi kárvallozt közt, egy közlépponti bizottság gondoskodik.

*

A tűz által károsultak javára.

Müller Emike és László gyűjtő ivén adakoztak: Müller Emilia 50 kr., Müller László 50 kr., Müller József 50 kr., Müller Józsefné 50 kr., Müller Augusta 50 kr., Volf Irma 20 kr., Kiss Béláné 50 kr., Just testvérek 1 frt., összesen 4 frt 20 kr. — Martinovics Ákos 50 kr. Főösszeg: 4 frt 70 kr.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« czimű napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.